

(Συνέχεια εκ του γυμνασίου)

Ο δ' ἄρκος, τὸν ὁποῖον τοὶ λείπτη-
σιν ὁ Ἰουστινιανὸς, τὸν εἶχεν ἐν-
αὐτῷ πολὺ. Ἐπείρετο, λοιπόν, νὰ
ἀρκεσθῇ πρὸς τὴν μετὰ τὴν διαί-
τῃν τὰς ἐπισημότητας, αἰκινεῖς
συνάδουτο γύρω ἀπὸ τὸν αὐτο-
κράτορα, ἥτο ὁ μόνος ποὺ δὲν ἐξή-
τει τίποτε καὶ ἐκείνους ἀπὸ τὴν
ἀνιδιοτελείαν του, τὸ μεγαλείον
του καὶ τὴν γενναϊότητα του. Γὰρ
ἀρετὰς αὐτὰς οἱ μικροὶ τὸς φο-
βούνται καὶ τὰς μισοῦν... Δὲν τοῦ
τὰς συγγώρων. Ὁ ἴδιος ἀισθα-
νόμενος, ὅτι ἦτο ἀδίκως εἰς τὴν
παιδικὴν ἰσχύα ἀπομακρυνόμενος
ἀπὸ τὰς βολοπλοκίας, ἀφύσσαν-
τόλοσος ὅταν ἐγκατέλειπε τὸ πε-
δίον τῆς μάχης, ἀφύστος εἰς τὰς ἐ-
θιμοτυπίας τῆς αἰχλῆς. Ἀντίκει-
νον ὅταν μὴ νῆα μάχη τοῦ ἐ-
πείρεται νὰ ἀφήσῃ τὸ παλάτιον, τὸ
γέμειν ἀπὸ προέδρων καὶ ἀνείων,
διὰ νὰ ἐπαυθῇ τοὺς συντρόφους
τῶν ὁπλῶν, νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν
σκηπνὴν, νὰ συμπεθέσῃ τοῦ συνο-
τίου τῶν, καὶ νὰ ἀφύσῃ ἀνέξε-
κτος κατὰ τὸν Περσὴν ἢ τὸν Γό-
τθων.

Με, ἐπειδὴ δὲν ἀγνοοῦς τὴν κα-
κίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἦτο προσε-
κτικός, εἶχε σχηματίσει μίαν προ-
σωπικὴν στρατιάν ἐπὶ χιλιῶδων
ἀνθρώπων, ἐκμαστωμένων στρα-
τιωτῶν, Οὐννων, Νομιδιῶν, Γερμα-
νῶν ὁλων καλῶν ἱππέων, θυραλέ-
ων, μυρμακινῶν καὶ ἀρσενιόμε-
νων εἰς αὐτόν.

Ἐκείνος, ὅστις ἤθελε τὸν κτυπή-
σαι διὰ ῥώσκατος ἀντιμέτωπος τῶν
φιλῶν του. Ἄν καὶ ἀπαισιόχως
κατὰ τῆς ἀποπειρᾶς, ἐξελθὼς εἰς
τὴν συκοφαντίαν καὶ ὁ ἀνθρώπος
αὐτὸς, ὁ ἀκατάλητος εἶχεν ἐν μὲν
μόνον ἀδόντων σημείων: τὴν γυναι-
κα του.

Ἐκαλεῖτο Ἀντωνία. Ἦτο θυγα-
τὴρ ἑνὸς ἡγεῖναι ἄριστος, ὅστις
ἀφού εἶχεν ἐπιτύχει πολλὰς εἰς
τὰς ὑποδοχάς του Βυζαντίου
καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἡγάγετο
μὴν ἑταίρην, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐ-
νυμφεύθη. Ἡ Ἀντωνία ἀνέτρεφ-
το ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ εἶχε ἐμ-
ποριθῇ τὰς ἀρετὰς της. Ἐως
τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἀγνὸς στρα-
τιωτὴς τὴν ἡγάγησε, Ἐννοριεῖς
νὰ γίνεται παθὴρ, εἰς τοιοῦτον
ἐσθλόν, ὥστε ὁ ἐνδοξὸς στρατη-
γὸς δὲν ἐβίστασε νὰ ἀποδεχθῇ γά-
μον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνον το
διδόν κλάσμα. Ἐκείνη, ὅμως, ἦτο
τα συγγὰ, ἐν γυναικὶ τῆς αἰχλῆς,
καὶ οἱ κακολογοὶ ἐκτετακτοὶ πολ-
λά διὰ τῆς συγγένειας. Ὁ βασιλεὺς
Βελισσαρίου. Οἱ γυναικῶδες ἄν-
δρες παρίστανον μὲν ἐν τῷ γυναικί-
ῳ περὶ τῶν κερμάτων, ἀλλὰ οὐκ
ἀντὶ λοφίου... Ὁ Βελισσαρίου, ὅ-
μως, δὲν ἤκουε τίποτε, δὲν ἐβίστα
τίποτε: ἦτο ἐρωτευμένος.

Ὅταν παρουσιάσῃ τὴν γυναῖκα
του εἰς τὸν αὐτοκράτορα, αὐτὸς
διὰ νὰ τιμῇ τὸν ἐνδοκὸν στρατη-
γὸν τὴν ἀνέκοιτο Κυρίαν τῆς τι-
μῆς τοῦ πολέμου. Ἡ Ἀντωνία
ἐνεδύθη τότε τὴν λευκὴν ἐνδυμασί-
αν καὶ τὸ ὄψον κτένισμα τὸν
περικεφαλαίου, τότε τῆς διὰ
ἡρώους νὰ καλύψῃ τὰς ἀναιδέας
τῆς κατὰ ἀπὸ τὴν ἐσάκων τὴν
χρυσήν, ἥτις ἐχαρακτηρίζετο τὸ ἀέ-
θρο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Θεο-
δώρα ἐποφίτευεν εἰς αὐτὴν μίαν
ἐπιδοκίμιον ἔχονταν. Πρῶτον διότι
σταδιοδρομῆς τῆς Ἀντωνίας ὁ-
μοιάζετο πολὺ πρὸς τὴν ἰδικὴν της,
καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἐβίπαι νὰ ἐμνηθῇ
κενεὶς παραλληλισμὸς. Ὑστερὰ
διότι ἡ αἰχλὺς τοῦ Βελισσαρίου
εἶχεν ὑπερμετρίον φιλοδοξίαν καὶ
ἐμάντιον ὅτι ἦτο ἰκανὸν εἰς δι-
ὰ νὰ φέρῃ τὸν σύζυγον της εἰς τὸν
θρόνον τῶν αὐτοκρατορῶν. Ἡ Ἀν-
τωνία ἐξ ἄλλου διαφαινότο τὸ μέ-
γας τῆς αὐτοκρατορίας. Αἱ δύο
γυναῖκες, προσποιημένα, ἀμοι-
βαίαν συμπόδιον ἀλλήλοισκέ-
νοντα, ἐτοιμοὶ νὰ διακυβερνῶν μίαν
λαμπρὴν τῆς ἀντιπαλῶν διὰ νὰ
τὴν κτυπήσουν.

Κάποτε, ὅμως, ἡ ἀνδρὶστικὴ
διανομή τῆς Ἀντωνίας ἐβόασεν
εἰς τὰ ὅσα τοῦ Βελισσαρίου καὶ
παρ' ἄλλην τὴν τυραννίαν τοῦ δὲν
ἤδυνον νὰ τὴν ἀγνοήσῃ. Ὅταν ὁ
στρατηγὸς ἐπεβράσθη διὰ τὴν Ἀ-
φρικὴν διὰ νὰ κατενέσῃ μίαν φο-
ρὰν ἀκομὴ τὰς ταλαιφάνων τῶν Που-
μύων καὶ τῶν Βονδύλων, ἡ Ἀν-
τωνία, ἡ ὁποία τὸν συνοδεύει πάν-
τες, ἐπέμενε νὰ παρὼν καὶ ἐν ταῖς
νέων θρόνων ἀνέστη Θεοδόσιον, ὁ
ὅστις εἶχεν ὀλίγας ἡμέρας πρὶν
ἐκπορῆσαι τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὸν
ὕπνον αἰῶντος ἐβίπαι. Ὁ Θεοδό-
σιος ἦτο ὥστε νὰς ἴκοιτο περί-
που ἐτῶν καὶ ἦτο φανερόν εἰς ὅ-
λους ὅτι ἡ αἰχλὺς τοῦ στρατηγ-
τοῦ ἐρεπε διὰ αὐτὸν συμπόδιον, ἡ ὁ-
ποία δὲν εἶνε ἀποκλειστικός ἐκεί-
νῃς ἥτις ἄρμας εἰς μίαν ἀναδο-
χον.

Ὁ Βελισσαρίου προσεβλήθη εὐγε-
νὴ νὰ ταξιδεύσῃ ὁ Θεοδόσιος. Δι-
επίλυν νὰ φανοῦν εὐμένεις εἰς τὴν
ἐξουσίαν, ὥστε ἀπηνῆν.

τὸς μετέπειτα τοὺς θεοὺς δὲν ἐπ-
πρήεν ἐξ ἄλλου αὐτοῦ φόβος, δι-
οτι ἡ βάπτισις δημιουργεῖ μεταξὺ
τοῦ βαπτίζοντος καὶ τοῦ βαπτίζο-
μένου διαίον ὁσδὸν μητρικόν, ὁ
ὁποῖος θὰ ἐβίπει εἰς τὴν ἐννοί-
αν, τὸν βέβηλον χαρακτήρα τῆς
αἰμαμιᾶς. Ὅλα ἐπῆσαν κατ' ἐν-
τὴν κατὰ τὸν πλόν, ἂν καὶ ἡ Ἀν-
τωνία δὲν ἀπέκρυψε τὸ ἀσέβημα
της πρὸς τὸν ὁριζὸν Θεοῦ, μαλ-
λὸν ἐγνώριζε, ὅτι εἰς ἐν πλόν
δὲν ἤδυντο νὰ ἐχθρὸς καὶ ἀντι-
παρῆται καὶ ὁ ἔριος τὸν θὰ ἐγί-
νετο ἀντὶ τῆς ἀπὸ τὸν τὸ πλόν-
τοῦ. Καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁλοὶ πα-
ρηκολούθουν εἰς τὰς σκοτεινὰς γυ-
νῆς, τοὺς ἀσέβεις ἑραστοὺς τῶν
ὁποῖων ἡ ἀνιστορίας συνέβαινε
τοῦ πλοῖου ἐμετέβην τὸν ὁδοῦν
καὶ τὸν φόβον. **Γράμμα 17**

Ὁ Βελισσαρίου δὲν ἐβίπαι τίπο-
τι τίποτε. Ὅταν ἐβῆλιν εἰς τὴν
Καρθαγένην ὑποπτεύθη καὶ παρ-
κολούθησε τὴν αἰχλὺν του. Μίαν
ἡμέραν ὅπου ἐξεφανίσθη εἰς τὸ
ὕψος, μετὰ τοῦ χαριτωμένου
θεοδόσιου, τοὺς ἠκολούθησε καὶ
τοὺς εἶπεν εἰς μίαν θύαν εἰς τὴν
ὁποῖαν δὲν ἐπετρέπετο πλόν ὁδοῦ-
μα ἀμφιβολία διὰ τὴν φωνὴν τῆς
σχέσεως τῶν. Ὁ στρατηγὸς ἐβί-
μασε, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἐβόασε
περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν ἐξηγοῦσα
ὅτι ἤδυν ἐκεί, αὐτὴ καὶ ὁ Θεο-
δόσιος διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τοὺς
θεσφαίρους τῶν νικημένων καὶ νὰ
τοὺς κρύψουν ἀπὸ τὸν ἐλγόν τῶν
ἐπιστρατιωτῶν. Ἐμίλησε τότεν καὶ
τόσον καιῶς, ὥστε ὁ Βελισσαρίου
ἐπίσθη διὰ τὴν ἀσώτητά των, ἂν
καὶ, ὅπως λέγει ὁ Προκόπιος, εἶχεν
ἔτι κατὰ τὴν ἐβῆλιν του, τὸν νε-
ρὸν Θεῶκα, νὰ κοιμήσῃ βίαια
καὶ τὴν περισκελίδος του. **18**

Εἰς τὰς Συριακάδας, ἔγχε νῆαν
δοκιμασίαν. Μία δούλη τῆς Ἀντω-
νίας, ἐκδικουμένη τὴν κυρία-
ν, ἐβίπαισε τὸν στρατηγόν δι-
ὅτις τὰς ἀπιστίας τὰς ὁποῖας τὸν
ἐκαμεν ἀπ' τὴν ἀρχὴν τὰς τοῦ
βασιλέως Κασίου αἰχλὺς δὲν
ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τίποτε. Ἐπὶ
ἐκείνῃ δύο μάρτυρας, δύο βασιλῆας
πλοῖου, αἱ ὁποῖαι ἔχον ἀρσενά-
θη εἰς συναντήσιν ἐκτενέρεται
τοῦ ἀναδεκτοῦ, καὶ τῆς ἀναδόχου
του. Τὸ σκάνδιλον ἔγχε πλόν τὴν
ἡμίον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ
ἀγνοῇ ὅλοις. Ὁ Βελισσαρίου βί-
ταξε νὰ συλλάβῃ τὸν προδοτὴν
θεοδόσιον.

Ὅταν οἱ στρατιῶται παρουσι-
άσῃν εἰς τὴν κατοικίαν του, τὴν
ἐβόασθη. Ὁ ἐραστής, ἐπισπο-
νόμενος ἀπὸ τὴν Ἀντωνίαν, εἶπε
ἐκτενέρεται. Ἰσως ὁ στρατηγὸς
νὰ κατενοήσθη καὶ ὁ ἴδιος, διότι
ἡ αἰχλὺς αὐτὴν τὸν ἡμιόδιον νὰ τὴν
καταλάβῃ. Ἡ Ἀντωνία δὲν ἐ-
βίπαισε τὸν ἑαυτὸν τῆς νικημέ-
νων. ἔγχε τόσο μετὰ τὴν ἐπιπορ-
νήν, ὥστε, ὅσον τῆς τοῦ ἐκαμε
κατὰ μάρτυρας καὶ τὸς μορφᾶς,
κατηγοροῦσα αὐτὸν διὰ σκληρότη-
τα, διὰ τυραννὴν ἐλπίαν, διὰ ἀ-
πιστοσύνην, ὥστε ὁ στρατηγὸς ἀ-
πὸ ἀδυναμίας ἐκάλεσεν ὁπῶς τὸν
θεοδόσιον — ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πολ-
λὸ μακρὸν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὁπῆς
αὐτὴ δὲν ἤδυντο νὰ τιμωρήσῃ
χωρὶς τιμωρίαν, τὴν ἀμαρτίαν ἐ-
πῆραν οἱ μάρτυρες καὶ αἱ κα-
ταγγέλλουσαι. Ἡ Ἀντωνία παρίβ-
αε τοὺς τρεῖς ὑπέρτατος, οἱ ὁποῖοι
δὲν εἶχον καίμει παρὰ ἐν μόνον ἑν-
κλίμα, νὰ φανοῦν πολλὰ φέροντα,
εἰς τὸν δούλον της Εὐγένιον, ὅς-
τις εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ τιμωρῇ
τὸς ἀδικήτορας θαλαμηπόλους.
Ἦτο κατ' ἀρχὰς νὰ ἐκρίνηται
καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς τὴν γαστράν, ἡ
ὁποία ἦτο ἡ πηγὴ ὁλοῦ τοῦ κακοῦ.
Κατέστη τὰς ἐφρονεῖς, τὰς ἐκον
εἰς μικρὰ τεμάχια, ἐβόασεν ὅλ-
αὐτὰ εἰς ἐνα σάσκον καὶ ἐβόασεν
εἰς τὴν θέλανεσαν τὰς ἀποκτείνε-
ται τῶν ἀτυχῶν νεονίδων.

Ὁ Θεοδόσιος ἐν ταῖς τῆς ἦτο
δοσολογίας διὰ τὴν συνέλειαν τοῦ
ἐπιστάτου του. Ὅχιος νὰ κούρ-
νεται ἀπὸ τὴν ἀνισορροπίαν ἐρωμέ-
νῃν του, τῆς ὁποίας αἱ ἐρετικαὶ
προφροναὶ καὶ ἡ ἀπιστία τὸν ἐ-
καμεν πάντα νὰ φοβῆται κάποιο
λυπρὸν ἐπιποδόν. Διὰ νὰ δια-
φυγῇ ἀπὸ τὰς φρονεῖδας τῆς γη-
ραύσεως καὶ κατὰ γυναικὸς καὶ
ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Βελισσα-
ρίου, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οὗτος θὰ
ἦτο κατὰ τὴν θέλανεσαν, ἐπεφασσε
νὰ φύγῃ καὶ ἐπ' αἰχλὺν δὲ τὴν
ἐβόασεν. Ἐκεῖ ἐκ φόβου καὶ τὸν
ὁλοῦσαν, ἐπὶ τὸν εἶν ἐν γαστ-
στῆριον. Αὐτὸ τοῦ ἐβόασε τὸ κατὰ
τὴν πρὸς διὰ νὰ κατενέσῃ τὰς
ὁποῖας τοῦ αἰχλὺς αἰχλὺς
καὶ νὰ ἐκτενέρεται τὴν ἐκτενέ-
κα ἀπὸ τὴν κούρσας τῆς Ἀντωνί-
αν.

Ἀλλ' ἔάν ὁ νεὸς Θεῶκα ἐρατά-
σῃ ὅτι ἡ εἰσόδος τῶν εἰς μον-
στήριον θὰ ἐπανεφύρῃ τὴν διόνοιαν
εἰς τὸ ἀνδρόγυνον, ἡσυχία. Ἡ
Ἀντωνία, θυμωθεῖσα μὲ τὸ νὰ
ἴδῃ τὸν ἐρωμένον της νὰ τῆς εἰ-
σφύγῃ, ἐκαμεν εἰς τὸν αἰχλὺν της
θεσφαίρας σκηνὴς ἐκτενέρεται
ἐκτενέρεται τῆς, τρέχοντα μὲ ἐξου-
κα μαλλὰ εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπου
εἶχε διδῆθαι τὸς γυναικῆς ὥστε
μὲ τὸν ἀνδρόγυνον της, γυναικῆς
ζῶντα τὸ πρῶτον τῆς κτυποῦσα
τὸ στήθος της, τὸσον, ὥστε ὁ Βελ-
ισσαρίου παρατήρησεν ὅτι ἡ ἀπιστία
τῆς γυναικῆς δὲν εἶνε τὸ χειρότε-
ρον ἐλαττωμα τῆς.